

Prof. mr. drs. M.L. Hendrikse*

De (vervolg)stuiting van de verjarings-termijn ex art. 7:942 lid 2 BW

Enige opmerkingen naar aanleiding van HR 26 februari 2016, ECLI:NL:HR:2016:335

In dit arrest oordeelt de Hoge Raad kort gezegd dat art. 7:942 lid 2 (oud) BW aldus moet worden uitgelegd dat in geval van een tweede (of volgende) schriftelijke aanspraak van de tot uitkering gerechtigde, na een eerdere afwijzing door de verzekeraar, slechts dan een nieuwe verjarings-termijn begint te lopen indien de verzekeraar opnieuw bij aangetekende brief ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen, onder de eveneens ondubbelzinnige vermelding van het in lid 3 vermelde rechtsgevolg. Dat betekent – in geval van een afwijzing door een verzekeraar van de claim – dat bij stuiting van de zesmaandentermijn ex art. 7:942 lid 2 (oud) BW door de verzekerde niet van rechtswege een nieuwe termijn gaat lopen – vergelijk art. 3:319 BW – maar dat die termijn pas gaat lopen indien de claim bij aangetekende brief wederom is afgewezen met daarin de ondubbelzinnige vermelding dat de rechtsvordering binnen zes maanden verjaart. Door de auteur van deze bijdrage wordt verdedigd dat de Hoge Raad naar alle waarschijnlijkheid bij stuiting van de driejaarstermijn van het huidige art. 7:942 lid 2 BW hetzelfde standpunt zal innemen.

1. INLEIDING

Verzekerde X heeft een kapperszaak. Hij heeft bij verzekeraar ASR met betrekking tot het pand waarin de zaak is gevestigd een verzekeringsovereenkomst gesloten. De polis dekt onder meer de evenementen brand en diefstal. Op 15 maart 2008 heeft er een brand plaatsgevonden in het genoemde pand die de nodige schade heeft veroorzaakt. Verzekerde X heeft vervolgens aangifte bij de politie gedaan van brandstichting en diefstal. Daarop heeft hij een claim ingediend bij verzekeraar ASR. ASR heeft de vordering afgewezen bij aangetekende brief van 31 oktober 2008. Bij deze afwijzing is gewezen op de verjaringstermijn van zes maanden ex art. 7:942 lid 2 oud BW.¹ Intussen was verzekerde op 26 augustus 2008 door de rechtbank failliet verklaard. De curator heeft vervolgens bij brieven van 13 november 2008 en 3 februari 2009 de afwijzing van de claim van verzekerde betwist. Bij brief van 9 maart 2009 heeft ASR verzekerde X bericht dat het eerder ingenomen standpunt wordt gehandhaafd. In dit bericht is niet gewezen op de verjaringstermijn van zes maanden. Het faillissement van verzekerde X is opgeheven op 3 november 2009. Op 19 februari 2010 heeft nog een schriftelijke stuiting door verzekerde X plaatsgevonden. Nu ASR niet tot uitkering wilde overgaan heeft verzekerde X getracht het uitkeren door ASR via de rechter af te dwingen. De zaak is via de rechtbank en het hof uiteindelijk bij de Hoge Raad terechtgekomen.

Centraal in deze procedures stond de vraag of de vordering van verzekerde X al dan niet verjaard was. ASR stelde zich op het standpunt dat dit het geval was nu er meer dan zes maanden waren verstreken tussen de stuitingsbrieven van verzekerde X van 3 februari 2009 en 19 februari 2010. Verzekerde heeft dit standpunt betwist door erop te wijzen dat op de vervolgstuitingen niet art. 3:319 BW van toepassing is maar dat voor het ingaan van een nieuwe zesmaandentermijn ex art. 7:942 lid 2 oud BW steeds voldaan zal moeten zijn aan de formele eisen van genoemd artikel.

In deze bijdrage zal de uitspraak van de Hoge Raad in dezen aan de orde komen en van kritische kanttekeningen worden voorzien. Verder zal de vraag aan de orde komen wat de betekenis van onderhavige uitspraak is voor het huidige art. 7:942 lid 2 BW.

2. ENIGE BELANGRIJKE OVERWEGINGEN TER ZAKE IN HET ONDERHAVIGE ARREST VAN DE HOGE RAAD

‘3.5 Het onderdeel stelt de vraag aan de orde of de eisen waaraan de verzekeraar volgens lid 2 van deze bepaling moet voldoen om te bewerken dat een nieuwe verjarings-termijn overeenkomstig lid 3 begint te lopen, alleen gelden nadat de verzekerde voor de eerste keer schriftelijk aanspraak op uitkering heeft gemaakt, dan wel tevens bij iedere volgende keer dat de verzekerde (binnen de dan

* Prof. mr. drs. M.L. Hendrikse is bijzonder hoogleraar handelsrecht en verzekeringsrecht Open Universiteit (JPR advocaten-leerstoel), vicevoorzitter van de Geschillencommissie Kifid, directeur van het UvA Amsterdam Centre for Insurance Studies (ACIS), universitair hoofddocent privaatrecht aan de Universiteit van Amsterdam, rechter-plaatsvervanger in de Rechtbank Midden-Nederland en hoofdredacteur van dit tijdschrift.

1. Art. 7:942 lid 2 BW is per 1 juli 2010 gewijzigd, waarbij de verjaringstermijn tot drie jaren is verruimd. Lid 3 is daarbij geschrapt en vervangen door het huidige derde lid inzake verzekering tegen aansprakelijkheid.

lopende verjaringstermijn) schriftelijk aanspraak op uitkering heeft gemaakt.

3.6 De omstandigheid dat art. 7:942 (oud) BW algemeen en zonder voorbehoud is geformuleerd, zodat het naar de letter ook gevallen als het onderhavige omvat, is een argument ten gunste van de opvatting dat een nieuwe verjaringstermijn steeds – dus ook in geval van een tweede of volgende schriftelijke aanspraak – slechts begint te lopen als de verzekeraar de aanspraak opnieuw heeft afgewezen met inachtneming van de in lid 2 vermelde formele eisen.

Daaraan doet niet af dat in de eerste zin van art. 7:942 lid 2 (oud) BW wordt gesproken van “de verjaring” (waarmee wordt bedoeld: de in lid 1 van deze bepaling bedoelde verjaring), maar in de tweede zin van “een nieuwe verjaringstermijn”. Deze formulering van de tweede zin hangt immers klaarblijkelijk samen met de omstandigheid dat in het vervolg daarvan twee gevallen worden geregeld (namelijk dat de verzekeraar de aanspraak erkent, dan wel deze juist ondubbelzinnig afwijst) die aanleiding geven tot verjaringstermijnen van uiteenlopende lengte.

3.7.1 De wetsgeschiedenis en de strekking van de onderhavige bepaling bevatten de volgende aanwijzingen in dezelfde richting.

3.7.2 De onderhavige regeling van de verjaring van een rechtsvordering tegen een verzekeraar tot het doen van een uitkering, wijkt af van de algemene regeling van titel 3.11 BW. Art. 7:942 (oud) BW is in de MvT (Kamerstukken II 1985-1986, 19 529, nr. 3, p. 20) onder meer aldus toegelicht:

“De bepalingen omtrent verjaring, vervat in titel 3.11, zijn in zoverre van regelend recht dat zij bij overeenkomst kunnen worden verkort, met dien verstande dat artikel 6.5.2A.3, onder g, een verkorting tot minder dan een jaar op de zwarte lijst plaatst. Aldus laten titel 3.11 en artikel 6.5.2A.3 de verzekeraar meer ruimte dan noodzakelijk en gewenst is. Daarom geeft de eerste zin van lid 1 van het onderhavige artikel een bijzondere verjaringstermijn ten aanzien van het geldend maken van het recht op uitkering.

(...)

Lid 2 regelt de stuiting van de in lid 1 bedoelde verjaring. Het is ingegeven door hetgeen vele overeenkomsten thans bepalen. (...) Ten opzichte van bedoelde bedingen versterkt de tweede zin de positie van de tot uitkering gerechtigde, doordat aan de aanvang van de nieuwe verjaringsstermijn enkele vereisten worden gesteld.”

3.7.3 Uit deze toelichting blijkt dat de onderhavige bijzondere verjaringsregeling strekt tot bescherming van de verzekerde. Datzelfde geldt voor de bijzondere stuitingsregeling van art. 7:942 lid 2 (oud) BW; deze is immers aldus toegelicht dat daarmee de positie van de tot uitkering gerechtigde wordt versterkt ten opzichte van hetgeen vele overeenkomsten thans bepalen.

Zou in geval van een tweede (of volgende) schriftelijke aanspraak op uitkering door de verzekerde opnieuw, volgens de in het algemeen geldende verjaringsregels, een verjaringstermijn van zes maanden beginnen te lopen

zonder dat de verzekeraar de in art. 7:942 lid 2 (oud) BW gestelde formele eisen in acht behoefde te nemen, dan zou dat in strijd zijn met de zojuist vermelde strekking.

3.7.4 Voorts blijkt uit het hiervoor in 3.7.2 aangehaalde citaat uit de wetsgeschiedenis dat de wetgever zich rekenschap ervan heeft gegeven dat de korte verjaringstermijn van art. 7:942 lid 3 (oud) BW, indien als beding opgenomen in algemene voorwaarden, in art. 6:236, aanhef en onder g, BW tegenover een consument als onredelijk bezwarend wordt aangemerkt. Kennelijk heeft hij met name om deze reden, ter bescherming van de verzekerde, de formele vereisten van art. 7:942 lid 2 (oud) BW in de wet opgenomen. Zij dienen dus naar hun strekking mede het geval van een tweede of latere afwijzing door de verzekeraar te bestrijken.

3.8 Het systeem van de wet wijst eveneens in de richting dat art. 7:942 lid 2 (oud) BW, en meer in het bijzonder de tweede zin daarvan, ook gevallen als hier bedoeld bestrijkt. In art. 7:942 (oud) BW worden immers bijzondere, van de algemene verjaringsregels afwijkende, bepalingen gegeven wat betreft de verjaringstermijn, het tijdstip waarop de verjaring begint te lopen, de wijze waarop een lopende verjaring dient te worden gestuit, en de gevolgen van een stuiting. Mede gelet op de algemeen luidende formulering van art. 7:942 (oud) BW, de wetsgeschiedenis en de strekking van deze bepaling (zie hiervoor in 3.6 en 3.7) ligt het niet voor de hand dat de wetgever heeft bedoeld dat de vermelde bijzondere bepalingen uitsluitend gelden in het geval van een eerste aanspraak op uitkering, maar niet in het geval van een tweede en daaropvolgende aanspraak.

3.9.1 Ten gunste van de door het hof aanvaarde uitleg van art. 7:942 lid 2 (oud) BW kan worden aangevoerd dat art. 7:942 lid 3 (oud) BW aanvankelijk als volgt luidde:

“3. In geval van afwijzing verjaart de rechtsvordering door verloop van zes maanden, tenzij binnen die termijn overeenkomstig artikel 3.11.16 is gestuit.”

Bij Nota van wijziging zijn de woorden “tenzij binnen die termijn overeenkomstig artikel 3.11.6 is gestuit” in het derde lid geschrapt. In de toelichting daarop werd vermeld (Kamerstukken II 1999/2000, 19 529, nr. 5, p. 28):

“De oorspronkelijke redactie van het derde lid bepaalt dat in geval van afwijzing de rechtsvordering verjaart door verloop van zes maanden, tenzij binnen die termijn overeenkomstig artikel 316 van Boek 3 is gestuit. Dit wijkt af van de verjaringsregeling van Boek 3, omdat dit betekent dat binnen die termijn een daad van rechtsvervolgning moet zijn gesteld, zoals een dagvaarding, en dat een aanmaning op de voet van artikel 317 van Boek 3 niet volstaat. Welbeschouwd nadert deze verjaringstermijn daarmee zeer dicht aan een vervaltermijn, terwijl volgens de memorie van toelichting (p. 21) deze regeling deels dwingend is gemaakt omdat de positie van de tot uitkering gerechtigde bij een verjaringstermijn gunstiger is dan bij een vervaltermijn. Het verdient daarom aanbeveling aansluiting te zoeken bij de algemene verjaringsregeling, zodat de rechtsvordering ook kan worden gestuit door

een schriftelijke aanmaning. Vergelijk ook artikel 10, vijfde lid, Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen. (...)”

Uit dit citaat volgt dat met de schrapping van de hiervoor aangehaalde woorden is beoogd om in geval van afwijzing, naast de stuiting op de wijze als voorzien in art. 3:316 BW, mede stuiting op de wijze als voorzien in art. 3:317 BW mogelijk te maken, opdat het karakter van vervalltermijn aan het derde lid zou worden ontnomen. Uit het citaat zou kunnen worden afgeleid dat in het derde lid de hiervoor genoemde woorden zijn geschrapt opdat na de afwijzing overeenkomstig art. 7:942 lid 2 (oud) BW niet langer uitsluitend art. 3:316 BW van toepassing is, maar ook de andere bepalingen van de algemene verjaringsregeling (van titel 3.11 BW). Deze opvatting vindt ook steun in uitlatingen van de zijde van de minister van Justitie bij gelegenheid van latere wijzigingen van art. 7:942 (oud) BW (vgl. MvT, Kamerstukken II 2007-2008, 31 518, nr. 3, p. 23-24, en MvT, Kamerstukken II 2008-2009, 32 038, nr. 3, p. 7) en wordt in meerderheid aangehangen of verdedigd in de feitenrechtspraak en in de literatuur (zie de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 3.8 en 3.9).

3.9.2 Deze uitleg van het hiervoor in 3.9.1 vermelde citaat uit de wetsgeschiedenis is echter niet dwingend. Dat is reeds het geval omdat met deze passage slechts is bedoeld te motiveren waarom een lopende verjaring (ook) kan worden gestuit door een schriftelijke aanmaning. Niet blijkt dat zij de verdergaande strekking heeft dat, na een eerste afwijzing door de verzekeraar overeenkomstig art. 7:942 lid 2 (oud) BW, de gevolgen van een volgende stuitingshandeling niet meer door (de tweede zin van) dat artikellid, maar door de algemene verjaringsregeling van titel 3.11 BW worden beheerst. Als ook dit laatste was bedoeld, had het voor de hand gelegen dat uitdrukkelijk te regelen, of dat in de toelichting te vermelden. Opmerking verdient dat aan uitlatingen van de zijde van de regering anders dan in de totstandkomingsgeschiedenis van de desbetreffende wet of wetsbepaling, geen bijzondere betekenis toekomt, en dat de omstandigheid dat een bepaalde wetsuitleg door de meerderheid van de feitenrechtters en de literatuur wordt aanvaard, gewicht in de schaal legt, maar niet steeds beslissend gewicht.

3.10 Bij afweging van enerzijds de hiervoor in 3.6-3.8 vermelde argumenten, en anderzijds hetgeen hiervoor in 3.9.1 en 3.9.2 is overwogen, is de Hoge Raad van oordeel dat de eerstvermelde argumenten zwaarder wegen dan de laatstgenoemde. Dit betekent dat art. 7:942 lid 2 (oud) BW aldus moet worden uitgelegd dat in geval van een tweede (of volgende) schriftelijke aanspraak van de tot

uitkering gerechtigde, na een eerdere afwijzing door de verzekeraar, slechts dan een nieuwe verjaringstermijn begint te lopen indien de verzekeraar opnieuw bij aange tekende brief ondubbelzinnig heeft medegedeeld de aanspraak af te wijzen, onder de eveneens ondubbelzinnige vermelding van het in lid 3 vermelde rechtsgevolg.’

3. COMMENTAAR

Centraal in onderhavig arrest staat de vraag – zie r.o. 3.5 – ‘of de eisen waaraan de verzekeraar volgens lid 2 [art. 7:942 lid 2 in de vorm zoals die bepaling gold tot 1 juli 2010, MLH] van deze bepaling moet voldoen om te bewerken dat een nieuwe verjaringstermijn overeenkomstig lid 3 [het toenmalige lid 3 is per 1 juli 2010 geschrapt en vervangen door een regeling bij verzekering tegen aansprakelijkheid, MLH] begint te lopen, alleen gelden nadat de verzekerde voor de eerste keer schriftelijk aanspraak op uitkering heeft gemaakt, dan wel tevens bij iedere volgende keer dat de verzekerde (binnen de dan lopende verjaringstermijn) schriftelijk aanspraak op uitkering heeft gemaakt.’ Als deze eisen bij iedere volgende keer zouden gelden, zou dit betekenen dat – in geval van een afwijzing door een verzekeraar van de claim – bij stuiting van de zesmaandentermijn door de verzekerde niet van rechtswege een nieuwe termijn gaat lopen – vergelijk art. 3:319 BW – maar dat die termijn pas gaat lopen indien de claim bij aangetekende brief wederom is afgewezen met daarin de ondubbelzinnige vermelding dat de rechtsvordering binnen zes maanden verjaart. In r.o. 3.10 onderschrijft de Hoge Raad dit laatstgenoemde uitgangspunt.

De recente lagere rechtspraak op dit punt ging van een ander standpunt uit: art. 3:319 BW is in dezen van toepassing. Zie bijvoorbeeld r.o. 4.7 van een arrest van het Hof Den Bosch van 2 april 2013:

‘(...) Toen De Amersfoortse de aanspraak vervolgens bij brief van 19 mei 2010 eveneens overeenkomstig artikel 7:942 lid 2 (oud) BW had afgewezen, ging op grond van artikel 7:942 lid 3 (oud) BW de verjaringstermijn van zes maanden lopen. Op de daarop volgende stuiting door de brief van [appellant] van 15 september 2010 was vervolgens de algemene verjaringsregeling uit titel 11 van Boek 3 BW van toepassing. In artikel 7:942 (oud) BW is daarop immers geen uitzondering gemaakt. Ingevolge de artikelen 3:319 lid 1 en 2 BW begon op de dag na 15 september 2010 een nieuwe verjaringstermijn te lopen, gelijk aan de oorspronkelijke (dus opnieuw zes maanden). (...)’²

De literatuur is op onderhavig punt niet eenduidig. Er zijn auteurs die van oordeel zijn dat art. 3:319 BW van

2. Hof Den Bosch 2 april 2013, ECLI:NL:GHSHE:2013:BZ6729. Zie ook Hof Arnhem-Leeuwarden 1 juli 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:5259, r.o. 4.5 alsmede Rb. Rotterdam 8 juli 2009, ECLI:NL:RBROT:2009:BJ3286, r.o. 5.3. Anders Rb. Utrecht 16 mei 2012, ECLI:NL:RBUTR:2012:BX9857, r.o. 4.3 en Rb. Rotterdam 20 april 2011, ECLI:NL:RBROT:2011:BQ6197, r.o. 4.8. In de laatste twee uitspraken komt naar voren dat op de vervolgstuitingen de algemene regeling van Boek 3 BW niet van toepassing is.

toepassing is op vervolgstuitingen,³ maar ook auteurs⁴ die menen dat art. 3:319 BW in onderhavig geval niet van toepassing is.

De Hoge Raad beroept zich bij zijn afweging op argumenten uit de parlementaire geschiedenis. Naar mijn mening is de analyse van de parlementaire geschiedenis op dit punt onvolledig en heeft de Hoge Raad een belangrijke overweging van de wetgever niet in zijn afweging meegenomen. In r.o. 3.9.1 verwijst de HR onder andere naar de volgende vindplaats in de parlementaire geschiedenis: *Kamerstukken II 2008/09, 32038, 3, p. 7 (MvT)*. Het betreft de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat uiteindelijk heeft geleid tot de aanpassing van art. 7:942 BW per 1 juli 2010. Op deze pagina wordt het volgende opgemerkt:

‘Het op 1 januari 2006 in werking getreden nieuwe verzekeringsrecht kent in artikel 7:942 BW een specifieke regeling voor de verjaring van een rechtsvordering tegen de verzekeraar tot het doen van een uitkering. Ingevolge artikel 7:942 lid 1 BW verjaart een rechtsvordering tegen de verzekeraar door verloop van drie jaren na aanvang van de dag, volgende op die waarop de verzekerde met de opeisbaarheid van de uitkering bekend is geworden. Krachtens lid 2 wordt de verjaring gestuit door een schriftelijke mededeling waarbij aanspraak op uitkering wordt gemaakt. Een nieuwe verjaringstermijn begint ingevolge de tweede zin van dit lid eerst te lopen met de aanvang van de dag volgende op die waarop de verzekeraar hetzij de aanspraak erkent, hetzij bij aangetekende brief de aanspraak afwijst. Bij erkenning bedraagt de nieuwe verjaringstermijn weer drie jaren (artikel 3:319 lid 2 BW), bij afwijzing zes maanden (artikel 7:942 lid 3 BW). Deze korte verjaringstermijn van zes maanden kan door onder meer een schriftelijke aanmaning in de zin van artikel 3:317 BW worden gestuit. De verzekerde die zich niet kan vinden in de afwijzing is dan wel genoodzaakt om iedere zes maanden opnieuw te stuiten teneinde zijn rechten veilig te stellen (zie wederom artikel 3:319 lid 2 BW). (...)’

Het citaat geeft precies weer welk – meest recent – standpunt de wetgever over de onderhavige rechtsvraag inneemt: art. 3:319 BW is van toepassing op vervolgstuitingen. Het is opvallend dat de Hoge Raad – die veel heeft geciteerd uit de parlementaire geschiedenis – nu juist dit citaat niet opneemt in zijn rechtsoverwegingen. Het is de meest recente weergave van het standpunt van de wetgever over de onderhavige rechtsvraag en juist dit citaat wordt niet weergegeven. Nog opmerkelijker wordt naar mijn mening de onderhavige omissie als men erbij betreft dat A-G Timmerman in punt 3.7 van zijn conclusie voor onderhavig arrest het laatste gedeelte van onderhavig citaat wel weergeeft. De Hoge Raad kan het meest recente standpunt van de wetgever in dezen dus niet over het hoofd hebben gezien.

Uiteraard hoeft de Hoge Raad niet klakkeloos het standpunt van de wetgever in dezen over te nemen. Maar als het standpunt van de Hoge Raad grotendeels het resultaat is van een analyse van de parlementaire geschiedenis moet deze analyse naar mijn mening wel volledig zijn en moet zeker het meest recente standpunt van de wetgever worden meegenomen. Een standpunt overigens dat niet voor meerderlei uitleg vatbaar is. Aldus beschouwd had de Hoge Raad naar mijn mening tot een ander oordeel moeten komen dan het oordeel dat in r.o. 3.10 naar voren komt.

Tot slot van deze bespreking van onderhavig arrest van de Hoge Raad wil ik de vraag aan de orde stellen in hoeverre dit arrest van betekenis is voor de *huidige* verjaringsregeling in art. 7:942 BW. De verjaringstermijn na afwijzing door verzekeraar van de claim van de verzekerde is op dit moment – sinds 1 juli 2010 – drie jaar in plaats van zes maanden en art. 7:942 BW vereist ook niet meer voor de afwijzing een aangetekende brief. R.o. 3.8 van onderhavig arrest brengt naar mijn mening mee dat de Hoge Raad onderhavig standpunt ook voor de huidige verjaringsregeling zal innemen. De Hoge Raad overweegt in deze rechtsoverweging immers onder andere:

‘In art. 7:942 (oud) BW worden immers bijzondere, van de algemene verjaringsregels afwijkende, bepalingen gegeven wat betreft de verjaringstermijn, het tijdstip waarop de verjaring begint te lopen, de wijze waarop een lopende verjaring dient te worden gestuit, en de gevolgen van een stuiting. Mede gelet op de algemeen luidende formulering van art. 7:942 (oud) BW, de wetsgeschiedenis en de strekking van deze bepaling (zie hiervoor in 3.6 en 3.7) ligt het niet voor de hand dat de wetgever heeft bedoeld dat de vermelde bijzondere bepalingen uitsluitend gelden in het geval van een eerste aanspraak op uitkering, maar niet in het geval van een tweede en daaropvolgende aanspraak.’

De onderhavige rechtsoverweging van de HR is heel *algemeen* en derhalve dus niet specifiek toegesneden op de regeling van art. 7:942 BW zoals deze gold tussen 2006 en 2010. De gedachtegang is kortweg gezegd als volgt: de wetgever heeft in art. 7:942 lid 2 BW een van Boek 3 BW afwijkende stuitingsregeling opgenomen. Het is dan niet voor de hand liggend dat die regeling alleen zou gelden bij de eerste stuiting, dus de stuiting van de verjaringstermijn ex art. 7:942 lid 1 BW.

Voor de praktijk betekent een en ander dat een verzekeraar iedere keer dat een verzekerde de driejaarstermijn ex art. 7:942 lid 2 BW stuit aan de verzekerde ondubbelzinnig moet mededelen dat hij de claim afwijst om te bewerkstelligen dat er een nieuwe driejaarstermijn gaat lopen.

Naar mijn mening zou zowel voor de oude als de huidige regeling een ander standpunt moeten worden ingenomen: art. 3:319 BW is van toepassing op vervolgstuitingen.

3. Zie B.M. Jonk-van Wijk & M.B. Esseling, ‘Verjaring, verval en stuiting in het kader van art. 7:942 BW: een almaar voortdurende discussie’, *AV&S* 2009, afl. 2, p. 70 en M.L. Hendrikse, ‘Verjaring en contractueel verval van de vordering tot uitkering’, in: M.L. Hendrikse, Ph.H.J.G. van Huizen & J.G.J. Rinkes (red.), *Verzekeringsrecht*, Deventer: Kluwer 2015, p. 404.

4. Zie Asser/Wansink, Van Tiggele & Salomons *7-IX** (Verzekering), Deventer: Kluwer 2012/346 en P.J.M. Drion, ‘Verjaring’, in: P.J.M. Drion e.a. (red.), *Het nieuwe verzekeringsrecht Titel 7.17 BW belicht*, Deventer: Kluwer 2005, p. 92.

Voor de oude regeling volgt dit naar mijn mening uit het hierboven al aangehaalde, meest recente standpunt van de wetgever in dezen.

Voor de huidige regeling kan worden opgemerkt dat de nieuwe regeling in art. 7:942 lid 2 BW een verjaringstermijn kent van drie jaar na afwijzing van de claim van de verzekerde door een verzekeraar in plaats van een zesmaandentermijn met als gevolg dat het niet nodig is de verzekerde op dit punt te beschermen door een regeling aan te nemen die afwijkt van het algemene uitgangspunt van art. 3:319 BW. Een termijn van drie jaar is immers veel minder verrassend voor een verzekerde en veel langer van duur dan de oude termijn van zes maanden met als gevolg dat nogmaals afwijzen van de claim door een verzekeraar om deze termijn weer in gang te zetten na een stuiting door een verzekerde naar mijn mening niet nodig is.